

Весняна повінь в Манітобі

Провінцію Манітобу спіткало лихо — весняна повінь. Бурхливі, холодні води ріки Ред Рівер перетворили частину штату Північна Дакота (США) та південь Манітоби у величезне озеро, затопили будинки, ферми, нанесли величезну шкоду населенню та тваринному світу. Ріка затопила у цьому році площу вдвічі більшу, ніж повінь 1950 р., після якої навколо Вінніпегу було збудовано водовідвідний канал. Унаслідок повені було евакуйовано 25 тис. мешканців півдня Манітоби. Трактори, бульдозери та вантажні авта були у русі круглодобово. До рятувальних акцій залучено канадські війська: понад 10 тис. солдатів і 100 гелікоптерів. Вони будували дамби, укріплювали і контролювали їх на віддалі сотень кілометрів, вивозили у безпечні місця населення та господарство. Прем'єр Манітоби Геррі Філмон повідомив, що потерпілі власники затоплених будинків негайно отримають грошову допомогу. Манітоба також отримує фінансову допомогу від канадського федерального уряду, щоб покрити першочергові потреби у боротьбі зі стихією. Добровичні організації та комітети теж оголосили загальноканадський збір грошей.

Один з найдовших мостів світу

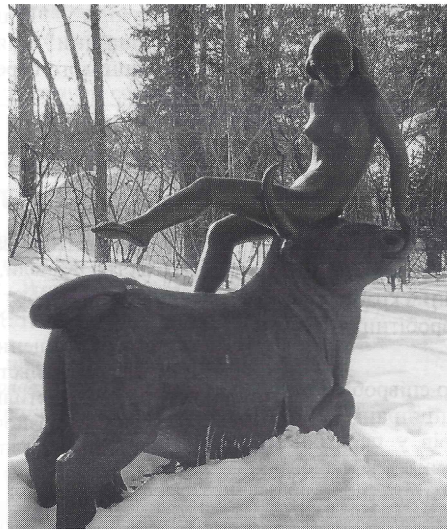
Недавно був відкритий для користування один з найдовших мостів світу, який з'єднав материкову частину Канади — провінцію Нью Брансвік, з островом Принца Едварда через Нордгамберландську протоку. Так здійснилася вікова мрія населення острова, інженерів та фахівців. 13 кілометровий міст з асфальтовою стрічкою шириною 11 метрів місяцями здійснюється на висоту 60 метрів від рівня океану. Конструкція мосту з Т-подібних бетонних елементів запобігає руйнуванню моста ефектом „доміно“, 49 опор вагою в 2,900 тон здатні витримати напір води і льоду.

Скульптор Лео Мол отримує найвищу нагороду провінції

За довголітню працю і вагомий внесок у світове мистецтво славетний скульптор з Манітоби Лео Мол (Лев

WINNIPEG FREE PRESS

Одна із відлитих у бронзі композицій Лео Мола встановлена в «Саді скульптур» у Вінніпезі.

Моложанин) цього року був відзначений Орденем Баффало Гант — найвищою нагородою провінції. Лев Моложанин народився 1915 року в Україні, вчився у Петербурзі, Берліні, Гаазі. Його чудові твори можна знайти не тільки в національних музеях, галереях і приватних зібраннях Канади, але й усього світу. Він автор скульптурних портретів багатьох видатних історичних постатей сучасності, зокрема пам'ятника Т. Шевченку у Вашингтоні, а також автор проєктів і виконання близько 80 вітражів. У 1992 р. митець відкрив у Вінніпезі Сад Скульптур, у якому виставлено близько 200 вилитих із бронзи скульптур з його власного зібрання.

Імперія вареників

Українці Заходу Канади підсміялися 25 років тому, коли Володимир Маковецький привіз із Москви незграбні шматки від машинерії, з яких він згодом побудував своє успішне майбутнє. Він став тим, хто сміється останнім: власник виробництва з оборотом 9 млн. дол. в рік, загалом виготовлено 2 мільярди вареників. В. Маковецького, якому зараз 71 рік, осяяла думка масового виготовлення традиційної української страви тоді, коли виникла мода на страви швидкого приготування. План полягав у створенні обладнання, яким можна виготовляти вареники набагато швидше, ніж традиційним способом. На всесвітній виставці Експо '67 у Монреалі він побачив виготовлену в Україні машину для виробництва пельменів. Незабаром поїхав до Москви, де закупив дві такі машини, одну для праці, а другу для запасних деталей. Маковецький дав вареникам фірмову назву „Чімо“, досить інтригуючу для канадців, і зосередився на тих споживачах, які мали вдома великі морозильні камери і мало часу для порання в кухні. Згодом навіть українці переконалися, що їх смак зовсім не гірший, ніж у традиційних вареників. А компанія тим часом виробляла їх до 2 тисяч за хвилину. Сьогодні п. Маковецький продає свої вироби в Канаді і США. Його „Чімо“ — це найбільший виробник вареників у цілому світі. А найбільшою гордістю пана Маковецького є те, що він спромігся збудувати таку ж фабрику в Україні, де, як це не дивно, бракувало такого обладнання. Було створено СП, кілька працівників пройшло навчання в Канаді і розпочався випуск продукції. „Це був мій обов'язок перед батьківщиною моїх предків, я хотів допомогти їм так, щоб потім вони самі собі давали раду“, — сказав він.